

УДК 355.4:316.77(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/2707-9147.2025.106.8>

Н. І. ГЛЕБОВА

доктор соціологічних наук,
професор кафедри соціології та філософії
Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького

О. І. ДЕМЧИК

кандидат філософських наук,
доцент кафедри соціології та філософії
Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького

В. А. КРЕЧЕТОВА

кандидат соціологічних наук,
старший викладач кафедри соціології та філософії
Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького

В. І. ПОДШИВАЛКІНА

доктор соціологічних наук,
професор кафедри соціології та філософії
Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького

СТРАТЕГІЇ УКРАЇНСЬКИХ МЕДІА У БОРОТЬБІ З ДЕЗІНФОРМАЦІЄЮ В УМОВАХ РОСІЙСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ АГРЕСІЇ: ДОСЛІДЖЕННЯ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

Стаття присвячена всебічному дослідженню стратегій українських засобів масової інформації у боротьбі з дезінформацією в умовах повномасштабної військової агресії Російської Федерації. У ній визначено ключові загрози інформаційній безпеці України та охарактеризовано шляхи їхньої нейтралізації. Автори детально розглядають діяльність державних органів, зокрема Центру стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки, та Центру протидії дезінформації при РНБО, а також роль громадських та волонтерських організацій. Особливу увагу приділено розвитку фактчекінгу та підвищенню рівня медіаграмотності суспільства як одного з ключових інструментів протидії фейковим новинам.

Розкрито чотири ключові етапи роботи українських ЗМІ: ідентифікація дезінформації, розробка та реалізація комунікаційних стратегій, активне

© Н. І. Глебова, О. І. Демчик, В. А. Кречетова, В. І. Подшивалкіна, 2025

використання сучасних цифрових технологій і платформ для моніторингу інформації, а також підвищення професійної підготовки журналістів. Авторський колектив підкреслює необхідність розбудови партнерства між державою, ЗМІ та міжнародними організаціями для створення надійного та стійкого інформаційного середовища.

В основі дослідження лежить міждисциплінарний підхід, що поєднує контент-аналіз, порівняльні дослідження, кейс-стаді та соціологічні опитування. Автори також звертають увагу на важливість співпраці з міжнародними партнерами для обміну досвідом та впровадження кращих практик у сфері інформаційної безпеки. Стаття містить рекомендації щодо посилення інформаційної стійкості держави та розвитку національної системи моніторингу загроз.

Окремо акцентовано на потребі популяризації навичок медіаграмотності серед широких верств населення, включаючи молодь, що допоможе формувати свідоме суспільство, здатне розпізнавати маніпуляції та протистояти інформаційному впливу агресора. У статті наведено приклади успішних інформаційних кампаній та кращих практик використання цифрових технологій у протидії дезінформації.

Отримані результати та практичні рекомендації можуть бути корисними науковцям, експертам з інформаційної безпеки, фахівцям у галузі журналістики та комунікацій, педагогам, а також представникам державних органів і громадських організацій, які займаються питаннями медіаграмотності та інформаційної безпеки.

Ключові слова: дезінформація, фейкові новини, інформаційна безпека, фактчекінг, медіаграмотність, стратегічні комунікації, гібридна війна, українські ЗМІ.

Постановка проблеми. У сучасному світі проблема дезінформації є однією з ключових загроз для демократичних суспільств. Україна, яка стикається з викликами інформаційної війни в умовах гібридного конфлікту, змушена розробляти ефективні стратегії для захисту власного інформаційного простору. Головними інструментами у боротьбі з дезінформацією виступають українські засоби масової інформації (ЗМІ), які повинні адаптуватися до нових викликів, використовуючи сучасні технології, фактчекінг, стратегічну комунікацію та освітні ініціативи. Особливу роль у цьому процесі відіграє медіаполітика, спрямована на протидію інформаційним атакам та збереження національної безпеки. Важливим аспектом є також міжнародна співпраця та обмін досвідом із зарубіжними партнерами, що сприяє ефективнішому захисту інформаційного простору.

Об'єкт дослідження – інформаційна безпека України та роль засобів масової інформації у боротьбі з дезінформацією.

Предмет дослідження – стратегії українських ЗМІ, спрямовані на виявлення, аналіз і протидію дезінформації у сучасному медіапросторі.

Мета дослідження – виявити та проаналізувати основні стратегії українських ЗМІ у боротьбі з дезінформацією, оцінити їхню ефективність та запропонувати можливі шляхи вдосконалення медійної політики в умовах військової агресії РФ.

Завдання дослідження:

- проаналізувати сучасний стан інформаційного простору України та рівень загроз, пов'язаних із дезінформацією, зокрема в контексті війни;
- дослідити роль державних та недержавних ініціатив у сфері інформаційної безпеки в умовах військової агресії РФ.
- визначити ключові методи та інструменти, що застосовуються українськими ЗМІ у боротьбі з фейками;
- оцінити ефективність фактчекінгу та новітніх технологій у виявленні та протидії дезінформації;
- запропонувати рекомендації щодо вдосконалення стратегій інформаційної безпеки українських медіа в умовах триваючої агресії РФ.

Аналіз наукових та публіцистичних джерел, присвячених проблемі дезінформації [1], демонструє широкий спектр підходів до її дослідження. Авдєєва М. аналізує антиукраїнські наративи кремлівської пропаганди, що поширюються в Білорусі та Україні, підкреслюючи особливості маніпулятивного впливу на громадську думку. Горбань Ю. розглядає інформаційну війну проти України, описуючи її основні методи та засоби. Іванницька Б. та Гусєва С. аналізують ключові методи пропаганди в російських інтернет-ЗМІ, виявляючи основні дезінформаційні техніки. Методи фактчекінгу в журналістиці, наголошуючи на його важливості в боротьбі з маніпуляціями досліджує Корнієнко О., а Лазарук К. розглядає феномен створення фейків та їх розповсюдження російськими пропагандистськими структурами [2]. Проблеми стратегії інформаційної безпеки у боротьбі з дезінформацією в ЄС досліджує Карпчук Н. Кузьменко В.В. аналізує українську дипломатію в контексті протидії російській інформаційній агресії а Руднєва А.О. розглядає фактори та методи забезпечення інформаційної безпеки України в умовах збройного конфлікту. Проблеми Медіаграмотності та критичного мислення у контексті інформаційних загроз досліджує Павлох М.В. Харченко Б.В. аналізує розвиток медіаграмотності як ключової навички у боротьбі з пропагандою. Література, використана у дослідженні, охоплює як теоретичні, так і практичні аспекти боротьби з дезінформацією, що дозволяє сформувати комплексний підхід до аналізу українських медіа-стратегій у цій сфері.

У дослідженні використано комплексний міждисциплінарний підхід, що включає якісні та кількісні методи аналізу інформації. Основними методами дослідження є:

- метод контент-аналізу – для дослідження медійних матеріалів, що містять елементи дезінформації та фейкових новин;
- порівняльний метод – для аналізу українських та міжнародних підходів до боротьби з дезінформацією;
- метод кейс-стаді – для розгляду конкретних випадків успішної або неефективної протидії дезінформації в українському медіапросторі [12];

- експертне опитування – для збору думок фахівців у сфері медіа, інформаційної безпеки та журналістики;

- соціологічне опитування – для виявлення рівня довіри громадян до різних інформаційних джерел та оцінки впливу дезінформації.

Виклад основного матеріалу. Сучасні гібридні конфлікти ведуться і через інформаційний простір, активно використовуючи соціальні мережі [4], ЗМІ та інші комунікаційні канали. Повномасштабна агресія РФ супроводжується масованими інформаційними атаками, спрямованими на дискредитацію української влади, деморалізацію населення та введення в оману міжнародної спільноти. У зв'язку з цим українські ЗМІ та урядові структури зосереджуються на оперативному виявленні та спростуванні ворожих наративів, що є важливим для підтримки обороноздатності країни та консолідації суспільства.

У березні 2021 року в Україні створено Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки (ЦСКІБ) при Міністерстві культури та інформаційної політики. Основна мета цього Центру – боротьба з зовнішніми загрозами в сфері комунікацій, зокрема, інформаційними атаками, які спрямовані на Україну з боку Російської Федерації. Робота ЦСКІБ зосереджена на спільних зусиллях громадських організацій та владних структур з метою протидії дезінформації, швидкої реакції на поширення фейків і підтримки українських наративів. Незважаючи на те, що центр діє під егідою Міністерства культури та інформаційної політики, він взаємодіє з Центром протидії дезінформації при Раді національної безпеки і оборони, який відповідає за аспекти безпеки та розвитку міжнародних зв'язків [8].

У грудні 2021 року було прийнято рішення Ради національної безпеки і оборони України, яке відображено в Указі Президента №685, що стосується Стратегії інформаційної безпеки. Цей документ визначає актуальні виклики та загрози для національної безпеки України у сфері інформації і встановлює завдання та цілі для їх протидії. Особлива увага відводиться захисту прав на інформацію та особисті дані. Головною метою цієї стратегії є зміцнення інформаційної безпеки України та її інформаційного простору, що є важливим для захисту державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичних принципів та прав і свобод громадян [9]. З початком повномасштабної військової агресії РФ у лютому 2022 року значення ЦСКІБ значно зросло. Організація почала координувати зусилля з українськими та міжнародними партнерами для протидії інформаційній війні, що стала одним із ключових елементів гібридної стратегії Кремля. Було розроблено нові механізми виявлення та нейтралізації дезінформаційних кампаній, зокрема у соціальних мережах і месенджерах.

У сучасному світі завдання забезпечення інформаційної безпеки та протидії дезінформації стає надзвичайно важливим, особливо для країн, які перебувають у складних геополітичних умовах, наприклад, в Україні, де триває гібридна війна. ЗМІ відіграють ключову роль

у цьому контексті, оскільки їм потрібно розробляти стратегії, щоб запобігти впливу дезінформації та зберігати об'єктивність у медіа-просторі [7, с. 61].

Сучасні гібридні конфлікти ведуться і через інформаційний простір, активно використовуючи соціальні мережі, ЗМІ та інші комунікаційні канали [16, с. 68].

Ця ситуація створює серйозні загрози для стабільності, національної безпеки та розвитку демократії. ЗМІ повинні взяти на себе роль передового загону в протидії цій агресії, поширюючи достовірну та об'єктивну інформацію серед населення. Для протистояння дезінформації потрібні нові стратегії та підходи, які вимагають широкого спектру заходів та спільних зусиль різних зацікавлених сторін [16, с. 76].

Українські журналісти активно працюють над вивченням, розробкою і впровадженням нових стратегій і методів, спрямованих на підвищення рівня інформаційної грамотності та захисту інформаційного простору [1].

Перший етап полягає в розпізнаванні дезінформації та фейкових новин для журналістів. Це вимагає глибокого розуміння методів виявлення та аналізу неправдивої інформації. ЗМІ відіграють важливу роль у забезпеченні достовірної та об'єктивної інформації, яка є основою для формування громадянської свідомості. На перший план виходить уважне ставлення журналістів до джерел інформації. Вони мають розрізняти надійні джерела, які відповідають стандартам об'єктивності та достовірності, від тих, що можуть маніпулювати або поширювати дезінформацію. Перевірка джерел є ключовою, щоб уникнути поширення фейкових новин або необдуманого розповсюдження неперевіреної інформації [5, с. 650].

Для забезпечення ефективності діяльності журналістів у галузі інформаційної безпеки важливо розвивати та вдосконалювати навички критичного мислення. Це означає здатність аналізувати інформацію з різних точок зору, виявляти можливі протиріччя та неузгодженості у матеріалах, а також бути відкритими до різних підходів та точок зору на події [5, с. 650].

Крім того, ЗМІ мають активно використовувати фактчекінг і перевірку фактів. Використання цих методів допомагає підтвердити правдивість інформації та запобігти поширенню дезінформації. Це включає перевірку достовірності фактів, використання інструментів для перевірки автентичності зображень та оцінку авторитетності джерела [3].

Необхідно активно займатися освітою та навчанням, щоб забезпечити ефективне розпізнавання дезінформації та фейкових новин. Важливо проводити роботу з громадськістю та активно розглядати методи виявлення фейкових новин, а також навчати медіаграмотності [10, с. 63].

Другий етап включає в себе комунікаційну стратегію та співпрацю. Наразі журналістика та інформаційний простір впливаються дезінформацією, особливо в умовах гібридної війни. Українські ЗМІ стикаються з викликами, пов'язаними з розпізнаванням, уникненням та спростуванням неправдивої інформації [16, с. 68].

Ключовим аспектом боротьби з дезінформацією є розробка ефективної комунікаційної стратегії та співпраця з різними галузями для створення достовірного та об'єктивного інформаційного середовища.

Виявлення та аналіз дезінформації – перший крок полягає у виявленні та аналізі потенційно дезінформаційних матеріалів [6, с. 329].

Українські журналісти мають бути особливо вкрай обережними у відношенні до джерел, з яких отримують інформацію. Вони повинні ретельно перевіряти достовірність та правдивість інформації, враховуючи можливі мотиви, що підштовхують до поширення неправдивих даних [3].

Розвиток комунікаційної стратегії. Ефективна стратегія комунікації ґрунтується на принципах об'єктивності, правдивості та активному використанні підтверджених фактів. ЗМІ повинні тісно співпрацювати з різними секторами, включаючи правозахисні організації, громадські об'єднання та експертів, з метою забезпечення об'єктивності та надійності інформації [3].

Використання принципів етичної поведінки у журналістиці та розробка спеціалізованих платформ для обговорення та вирішення проблеми дезінформації є основними складовими комунікаційної стратегії.

Співпраця та партнерство. Співпраця та партнерство є ключовими для журналістів у їхній роботі. Вони повинні активно взаємодіяти з іншими медіа, науковими установами та міжнародними організаціями, щоб обмінюватися досвідом та інформацією. Створення мереж знань та досліджень є важливим для глибокого аналізу дезінформації та формування надійного інформаційного простору. Наприклад, спільні ініціативи фактчекерських агентств та міжнародних медіа дозволяють об'єднати зусилля у протидії фейковим новинам [3].

Створення платформ для обміну досвідом. Створення спеціалізованих платформ для обміну досвідом є ефективним інструментом для співпраці між різними галузями. Ці платформи сприяють обговоренню та вирішенню проблеми дезінформації, а також дозволяють українським журналістам обмінюватися ідеями, кращими практиками та досвідом у протидії фейковим новинам та дезінформації [7, с. 59].

Третім етапом є використання технологій. У сучасному цифровому світі ЗМІ мають доступ до широкого спектру технологічних інструментів, які можуть бути використані для протидії інформаційній агресії. Використання цих інструментів може допомогти виявляти, аналізувати та контролювати поширення дезінформації, а також підвищувати свідомість громадськості.

Аналіз та виявлення дезінформації. Один з ключових аспектів полягає у використанні аналітичних інструментів для виявлення дезінформації. Зокрема, алгоритми машинного навчання та штучний інтелект можуть стати в пригоді журналістам у перевірці достовірності даних, виявленні паттернів дезінформації та розпізнаванні фейкових новин. Наприклад, аналітичні інструменти мають можливість автоматично перевіряти походження інформації та визначати її правдивість за рядом параметрів [11, с. 400].

Використання соціальних медіа та аналітичних платформ. Соціальні медіа набули великого значення для комунікації, але в той же час є майданчиком для поширення дезінформації. Журналісти можуть використовувати аналітичні платформи, які дозволяють відстежувати та аналізувати вміст, що публікується в соціальних мережах [15].

Ці засоби аналізу дозволяють відстежувати розповсюдження дезінформації, ідентифікувати її джерела та запобігати впливу на громадську думку.

Розробка технологій для виявлення фейкових новин. Розробка спеціалізованих алгоритмів і програм для виявлення фейкових новин та дезінформації є важливим завданням для журналістів. Використання штучного інтелекту може допомогти автоматизувати аналіз та класифікацію новин, виявлення відмінностей у їхній формі і змісті, а також ідентифікацію потенційних джерел дезінформації [14].

Використання технологій для фактчекінгу. Використання автоматизованих технологій для фактчекінгу дозволяє журналістам перевіряти факти та джерела, що сприяє підтвердженню достовірності інформації. Ці інструменти виявляють неузгодженості та суперечності у різних джерелах, що допомагає більш об'єктивно оцінювати матеріали та уникати поширення дезінформації. Використання таких технологій в боротьбі з дезінформацією є кроком вперед у забезпеченні об'єктивного та достовірного інформаційного простору [3].

Необхідно постійно працювати над розвитком і вдосконаленням цих технологій, а також забезпечити доступ до них для журналістів, щоб ефективно протистояти спробам дезінформації.

Підвищення рівня освіти та професійної підготовки журналістів є важливим аспектом в протистоянні інформаційній агресії. У змінному інформаційному середовищі, належна підготовка надає журналістам необхідні знання і інструменти для виявлення та протидії маніпуляціям з інформацією [7, с. 59].

Необхідно розробляти та впроваджувати програми медіаграмотності для журналістів, що спрямовані на збільшення усвідомленості про поширення дезінформації. Ці програми мають включати аналіз психології поширення дезінформації серед аудиторії та методів маніпуляції. Розуміння цих аспектів допоможе журналістам ефективніше реагувати на виклики дезінформації. Крім того, журналісти можуть відігравати важливу роль у підвищенні медіаграмотності громадськості шляхом

організації публічних заходів, воркшопів та діалогів. Це сприятиме не лише збільшенню усвідомленості про дезінформацію, але й сприятиме побудові довіри між журналістами та аудиторією [13].

Отже, всі ці підходи спрямовані на підвищення кваліфікації та освіченості журналістів у відношенні до дезінформації. Ключовою задачею для цієї категорії журналістів є участь у боротьбі з дезінформацією та створення контенту, що захищає правдивість інформації. Українські ЗМІ активно адаптуються до змін, прагнучи забезпечити якість, точність та об'єктивність інформації для громадськості. Їхня робота спрямована на підвищення рівня медіаграмотності, що є важливим фактором у протидії інформаційній агресії та зміцненні демократичних цінностей в українському суспільстві. У сучасному світі завдання забезпечення інформаційної безпеки та протидії дезінформації стає надзвичайно важливим, особливо для країн, які перебувають у складних геополітичних умовах, наприклад, в Україні, де триває повномасштабна війна. ЗМІ відіграють ключову роль у цьому контексті, оскільки їм потрібно розробляти стратегії, щоб запобігти впливу дезінформації та зберігати об'єктивність у медіа-просторі.

Подальші дослідження у сфері боротьби з дезінформацією українськими ЗМІ мають потенціал для розширення в декількох ключових напрямках. Важливим завданням є глибший аналіз ефективності вже існуючих стратегій протидії дезінформації, зокрема тих, що реалізуються державними та недержавними організаціями. Це дозволить визначити найбільш дієві методи та адаптувати їх відповідно до змін інформаційного простору.

Необхідно приділити більше уваги соціологічним дослідженням, які б допомогли зрозуміти рівень довіри громадян до різних джерел інформації та вплив медіаграмотності на здатність населення розпізнавати фейки. Особливо актуальним є вивчення психологічних аспектів сприйняття дезінформації, що може сприяти розробці ефективніших освітніх ініціатив.

Крім того, важливим напрямом є міжнародна співпраця, що дозволить переймати досвід зарубіжних країн у боротьбі з дезінформацією та впроваджувати найкращі світові практики в український контекст. Особливої уваги заслуговує вивчення регуляторних механізмів ЄС щодо контролю за поширенням неправдивої інформації та можливість адаптації цих підходів в Україні.

Висновки. ЗМІ стали важливим фронтом у війні проти РФ, виконуючи стратегічну функцію у забезпеченні інформаційної безпеки держави. В умовах російської військової агресії основними викликами залишаються масові дезінформаційні кампанії, спрямовані на українське та міжнародне суспільство, а також спроби ворога посіяти паніку, дестабілізувати ситуацію в країні та підірвати довіру до державних інституцій.

Українські медіа продовжують активно протидіяти цим викликам, використовуючи сучасні інформаційні технології, фактчекінг, соціальні мережі та міжнародне партнерство. Створення спеціалізованих державних та громадських структур для боротьби з фейками та пропагандою дозволило суттєво знизити ефективність інформаційних атак противника.

Однак інформаційна війна триває, і для її успішного ведення необхідно продовжувати адаптуватися до нових загроз, удосконалювати механізми виявлення дезінформації та посилювати роль журналістів у захисті правди. Тільки комплексний підхід, що включає державну політику, медійну грамотність громадян та інноваційні методи боротьби з пропагандою, дозволить ефективно захистити інформаційний простір України в умовах військової агресії РФ.

Список використаної літератури

1. Андрієнко, О. В. (2021). Інформаційні війни у цифрову епоху: виклики для України. *Наукові записки Інституту журналістики*, (3), 45–52.
2. Василенко, І. П. (2020). Фейкові новини як загроза інформаційній безпеці: методи розпізнавання. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління*, (1), 78–85.
3. Корнієнко, О. М. (2020). Фактчекінг у роботі журналіста: магістерська робота. Retrieved from <https://dspace.znu.edu.ua/jspui/handle/12345/4332>
4. Климчук, Л. І. (2019). Вплив соціальних мереж на поширення дезінформації в Україні. *Український соціологічний журнал*, (2), 112–120.
5. Матвієнків, С. М. (2008). Інструментарій протидії загрозам в інформаційній сфері. *Держава і право*, (41), 646–653.
6. Павлов, Д. (2013). Політична пропаганда: до визначення поняття. *Гілея*, (79)(12), 328–331.
7. Павлюх, М. В. (2021). Медіакомпетентність та медіаграмотність фахівця-міжнародника у контексті загроз в мережі Інтернет. *Політичне життя*, (4), 58–62. Retrieved from <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2021.4.9>
8. Презентовано Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/news/prezentovano-centr-strategichnih-komunikacij-ta-informacijnoyi-bezpeki>
9. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 р. «Про Стратегію інформаційної безпеки»: Указ Президента України; Стратегія від 28 грудня 2021 р. No 685/2021. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#Text>
10. Розвиток медіаграмотності молодого покоління: практичний аспект проблеми / Ю. Руденко та ін. (2022). *Physical and Mathematical Education*, 37(5), 56–63. Retrieved from <https://doi.org/10.31110/2413-1571-2022-037-5-008>
11. Руднєва, А. О. (2016). Фактори і методи забезпечення інформаційної безпеки України в умовах збройного конфлікту. *Гілея*, (10), 397–401.
12. Савченко, О. В. (2018). Маніпулятивні технології в сучасному медіапросторі: методи протидії. *Журналістика і суспільство*, (7), 55–63.

13. Харченко, Б. В. (2022). Медіаграмотність як пріоритетна навичка людини в боротьбі з пропагандою. *Кримський міжнародний форум: філологія та журналістика*. Retrieved from <https://doi.org/10.36059/978-966-397-272-5-18>

14. Lisnevska, A. (2019). Дезінформація в новинному відеоконтенті: маркери та методи розпізнавання. Ivan Franko National University of Lviv. Retrieved from <https://doi.org/10.30970/vjo.2019.45.9985>

15. Nissen, T. E. (2016). Social media's role in 'hybrid strategies'. NATO Strategic Communications Centre of Excellence Journal. Retrieved from https://stratcomcoe.org/uploads/pfiles/tomas_nissen_article_12-09-2016.pdf

16. Nofenko, A. (2019). Гібридна війна Росії проти України: інформаційний наступ та механізми протидії. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*, (2)(6), 68–77. Retrieved from <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2019-02-68-77>

Hlebova N. I., Demchyk O. I., Krechetova V. A., Podshyvalkina V. I. Strategies of the Ukrainian media in the fight against disinformation in the context of russian military aggression: public opinion research

The article is devoted to a comprehensive study of the strategies of the Ukrainian media in the fight against disinformation in the context of the full-scale military aggression of the Russian Federation. It identifies the key threats to Ukraine's information security and describes ways to neutralize them. The authors examine in detail the activities of government agencies, in particular the Center for Strategic Communications and Information Security and the Center for Countering Disinformation at the National Security and Defense Council, as well as the role of public and volunteer organizations. Particular attention is paid to the development of fact-checking and raising the level of media literacy in society as one of the key tools for countering fake news.

Four key stages of the Ukrainian media's work are revealed: identification of disinformation, development and implementation of communication strategies, active use of modern digital technologies and platforms for monitoring information, and professional development of journalists. The authors emphasize the need to build a partnership between the state, media and international organizations to create a reliable and sustainable information environment.

The study is based on an interdisciplinary approach that combines content analysis, comparative studies, case studies, and sociological surveys. The authors also draw attention to the importance of cooperation with international partners to share experiences and implement best practices in the field of information security. The article contains recommendations for strengthening the state's information resilience and developing a national threat monitoring system.

Special emphasis is placed on the need to promote media literacy skills among the general population, including young people, which will help to form a conscious society capable of recognizing manipulations and resisting the aggressor's information influence. The article provides examples of successful information campaigns and best practices in the use of digital technologies in countering disinformation.

The findings and practical recommendations can be useful for scientists, information security experts, journalism and communications professionals, educators, as well as representatives of government agencies and NGOs dealing with media literacy and information security.

Key words: disinformation, fake news, information security, fact-checking, media literacy, strategic communications, hybrid warfare, Ukrainian media.